

EGLUTĒ

RUGSĒJIS
1986

2
apr.

EGLUTĖ

1986
RUGSĖJIS

TURINYS

- 3 PO ATOSTOGŲ, D. Lipčiūtė
- 4 CEPELINAS IR AITVARAI, Teta Audronė
- 8 KAI UŽAUGSIU. . ., D. Sadūnaitė
- 13 JUOKŲ MAIŠELIS
- 14 PARŠIUKAS, Z. Tenisonaitė
- 20 PROTO MANKŠTA, V. Bučmienė
- 24 GERESNI LAIKAI KIAULĖMS, D.A. ir O.M.
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 NAUJA KNYGA

PIEŠINIAI

Viršelis — D. Kizlauskienės
Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
Kitos iliustracijos:

- D. Kizlauskienė — 3, 14
- D. Kupčinskaitė — 4, 5, 6, 7
- A. Sutkuvienė — 8, 9, 10, 12
- R. Karosaitė — 15, 16, 17, 18, 19
- P. Osmolskis — 25, 26
- J. Reginaitė — 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PO ATOSTOGŲ

Danutė Lipčiūtė

**Rudenėlis! Lapais sninga. . .
Kur atostogos pradingo?
Kur rytai be žadintuvo?
Laisvos dienos kur pražuvo?**

P. KIZLAUSKAS '85

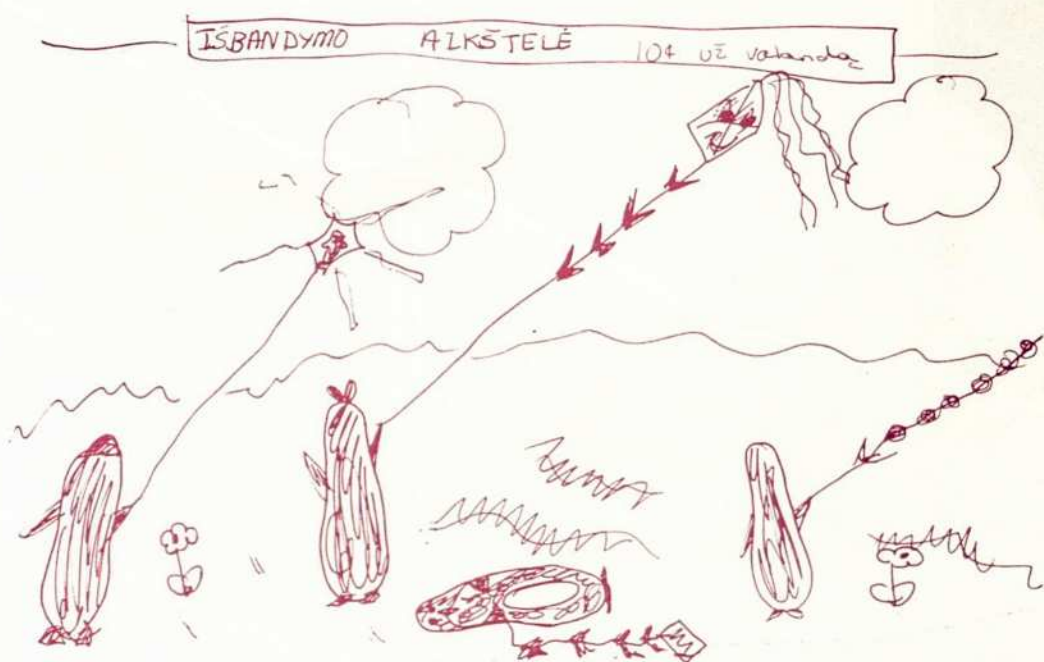
**Kviečia klasėn jau skambutis,
Sveikina visus: "Labutis!"
Suolai, knygos ir pieštukai:
"Sveiki grįžę, mokinukai,
Iš stovyklų, iš miškų.
Prašom — —
Sėskite prie pamokų!"**

PASAKŲ pėdsakais

CEPELINAS IR AITVARAI

Teta Audronė

piešiniai Dainoros Kupčinskaitės

— Žiūrėk, Cepelinai, čia laikraštyje yra labai įdomi žinutė. . . Tau ir draugams būtų smagu dalyvauti.

— Kas ten vyksta? — paklausė Cepelinai. — Ar koks konkursas?

— Taip. Miesto burmistras paskelbė Aitvarų konkursą. Už dviejų savaitių kviečia visus pingvinukus į miesto parką su savo padirbtais aitvarais. Duos premijas už įdo-

miausia, juokingiausia, aukščiausiai skrendanti. Paskui bus žaidimai ir vaisės.

— Būtų smagu dalyvauti. Paskambinsiu Ledukui ir Snaigytei, — nutarė Cepelinas.

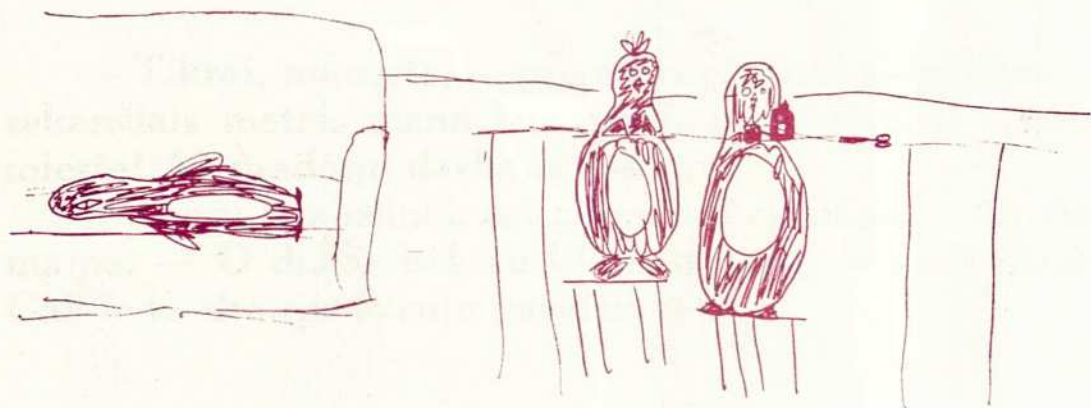
Cepelino draugai apsidžiaugė.

— Man patinka, kad šventė bus tik vaikams, — tarė Snaigytė. — Suaugę galės pasižiūrėti ir paploti, o mes viską darysim!

“Pingvinukų diena” patiko ir kitiems mažiems miesto gyventojams. Visi šoko prie darbo kurti aitvarus. Krautuvėse net pritrūko kreidų, klijų ir šniūro — viską išpirko!

Snaigytė, Ledukas ir Cepelinas taip pat puolė prie darbo. Kiekvieną dieną jie susitikdavo Cepelino namuose ir planavo savo aitvarus. Žiūrėjo į pavyzdžius knygelėse, paskui patys piešė, karpė ir lipdė.

Po trijų dienų Cepelinui nusibodo aitvarus daryti.

— Dar daug laiko iki Aitvarų šventės. Bėgam į parką pažaišti, — kvietė draugus Cepelinas.

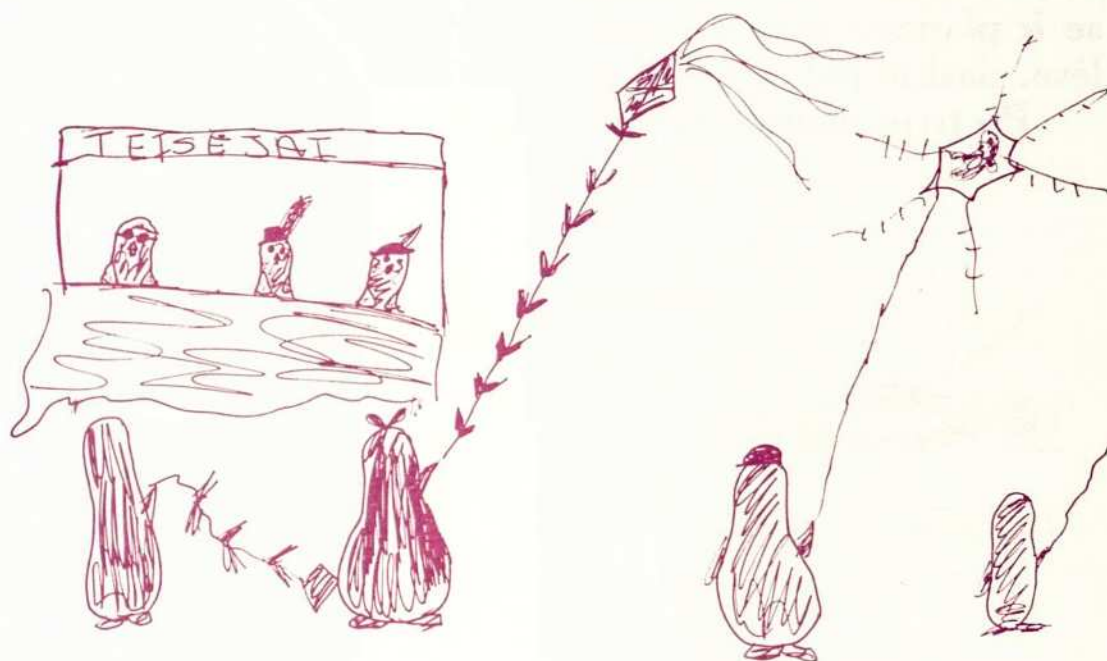
— Cepelinai, mes norime laimėti, — atkirto jo draugai. — Jei nori, pats eik į lauką žaišti. Mes norime dirbti.

Cepelinas pyktelėjo, kad Snaigytė ir Ledukas nenori ieškoti naujų pramogų. Jis vienas išėjo į lauką, — bet nebuvo kas veikti. Visi pingvinukai buvo užsiėmę aitvarų planavimu.

Nei mama, nei tėtis negalėjo Cepelinui patarti. Jis užsispyręs aiškino, kad aitvarą sukurs rytoj... Ir taip bėgo dienos, kol Cepelinas pastebėjo, kad rytoj jau Aitvarų šventė!

Po vakarienės Cepelinas puolė karpyti ir lipdyti aitvarą. Deja, jam sunkiai sekėsi. Tai netaip iškirpo, tai spalvos nepatiko. Pagaliau, tik vėlai, prieš eidamas gulti padirbo šiokią tokią aitvarėlį.

Rytas išaušo saulėtas, gražus. Parke plevėsavo vaivorykštė spalvotų aitvarų, kai vaikų eisena žygiavo. Visi tėvai smarkiai plojo.

Pingvinukai buvo įdėję daug darbo, ir daugumos aitvarai buvo nepaprastai įdomūs. Cepelinui buvo gėda, kai jis savo aitvarą pamatė tarp draugų pagamintų aitvarų. Suprato, kad neturi vilties laimėti premiją. Kai Snaigytė, Ledukas ir Saulytė laimėjo, Cepelino skruostu nuriedėjo didelė ašara.

Cepelinas pyko ant savęs, kad patingėjo.

— Neverk, Cepelinai, — ramino jį mama. — Kitais metais vėl bus konkursas. Gal būsį truputį darbštesnis...

— Tikrai, mamyte, — pro ašaras atsakė Cepelinas, — sekančiais metais mano bus gražiausias aitvaras visame mieste! Aš pradėsiu darbą iš anksto!

— Gerai, Cepelinai, tai geras pasiryžimas, — pritarė mama. — O dabar bėk su kitais pažaisti ir pasivaišinti. Gali ir tu drauge švente pasidžiaugti.

ATSPEK!

1. Kas yra tuščioj kišenėj? ikeno
2. Važiuoja, važiuoja, — apsisuka ir kelio nebėra. vasali
3. Niekas jo nemato, bet visi girdi. asida
4. Be ko niekas negali būti? be drova

KAI UŽAUGSIU...

Danguolė Sadūnaitė

Buvo vakaras. Salmė galvojo, atsisėdusi prie lango.
— Tiek daug dalykų sutelpa į vieną dieną, — mąstė Salmė.

Saulė leidosi. Vėjas skubėjo namų link.

— Kur vėjo namai? — vėl pagalvojo Salmė. Tada ji prisiminė rytą. Tuo metu vėjas smarkiai pūtė, o jos brolis Darius smarkiai prausėsi. Nusiprausęs, jis pakuždėjo Salmei į ausį:

— Žinai, aš būsiu gydytojas, kai užaugsiu!
— Daktaras? — išplėtė akis Salmė ir daugiau nieko nebesakė. Ji persimetė rankšluostį per petį ir nuėjo į prausyklą. Kai pravėrė duris išeiti, Darius jau laukė su mediniu šaukštu.

— Gulk ant kilimo, aš patikrinsiu tavo sveikatą, — liepė Darius. — Sakyk: a-a-a-a. Kvėpuok giliai.

— Ar sveika? — paklausė Salmė ir atsisėdo.

— Neblogai, neblogai, — pasakė Daktaras Darius ir pabaksnojo į Salmės nugarą. — Atsižvelgiant į jūsų amžių, ponია, sakyčiau, kad viskas labai gerai. . .

Tada Salmė juokėsi. Bet dabar, prisiminus, kad Darius bus daktaras, ji nesijuokė.

— O kas aš būsiu? — klausė savęs Salmė. Taip begalvodama, ji visai užmiršo prižiūrėti Gajutę, kaip mama buvo prašiusi. Žiūri Salmė pro langą ir mato, kaip Gajutė dėlioja gėles ant žolės. Visos mamos pasodintos gėlės išrautos!

— Ką tu padarei, Gajute? — sušuko Salmė, išbėgusi laukan. — Ką mama sakys, kai pamatys, kad gėlių nėra?

— Bet Salme, šitos gėlytės pavargo bestovėdamos. Tai aš jas paguldžiau, kad pailsėtų. Mamytė vis sako, kad visą dieną ant kojų negerai. . .

Kai mama grįžo iš krautuvės ir pastatė automobilį garaže, Salmė pasakė jai apie gėles. Nors mama nebarė Gajutės per daug, bet Salmė suprato, kad ji nepatenkinta.

Po pietų, kai Darius ir Salmė atsisėdo ruošti pamokas, mama išsivedė Gajutę į parką.

— Žinai, Dariau, sunku mažus vaikus auginti, — pasakė Salmė.

— M-m-m, — atsakė Darius, nepakeldamas akių nuo knygos ir vis kramtydamas savo pieštuką. Salmė žiūrėjo pro langą ir galvojo, kaip dabar parke gražu. Gal būtų gera, būti maža, kaip Gajutė. . .

— Galėčiau pasisupti su vaikais ir nereikėtų pamokų ruošti. . . , — galvojo Salmė.

Mama dar nebuvo nė vieno skyriaus perskaičius savo knygoje, kai pamatė Gajutę pas ją atbėgančią.

— Kas atsitiko? Kodėl nežaidei ilgiau su tomis mergytėmis? Jos kaip tik tavo amžiaus. . . Galėjai susidraugauti.

— Ne visai, mamyte, — rimtai atsakė Gajutė. — Mat, aš esu lietuvaitė, o jos lietuviškai nekalba. . .

Vakare, kai visi susėdo už stalo vakarienės valgyti, Salmė sugalvojo pasakyti didelę naujieną.

— Tėveli, ar žinai, kad Darius bus daktaras?

— Ką? — išplėtė akis Darius. — Ką tu sakai?

— Man atrodo, kad tėvelis turėtų žinoti, Dariau, — pasiaiškino paslaptį išdavusi Salmė.

— Bet aš jau pakeičiau nuomonę. Aš būsiu. . . būsiu lietuvis dainininkas! — skėstelėjo rankomis Darius, kaip dainininkas ant scenos.

— Prisimenu, kaip norėjai būti gaisrininkas, — šypstelėjo tėvelis ir patapšnojo Dariui per petį.

Mama baigė pilti vaikams pieną į aukštas stiklines. Ji prašė Salmės, kad paduotų tėveliui puoduką juodos kavos su citrina.

— O man Gajutė vakar pasakojo, kad bus gailestinga sesuo, — pasakė mama.

— Ne, ne, — skubėjo pasakyti Gajutė, vos neapversdama savo pieno. — Ir aš pakeičiau nuomonę, kaip Darius. Aš būsiu, aš būsiu. . . vaikų darželio mokytoja. . .

— Ir visus vaikučius po pietų suguldysi pailsėti, — pasakė Salmė. Prisiminusi Gajutės nuotykį su gėlėmis, pridėjo: — Kad nepavargtų, visą dieną bestovėdami!

Dabar, žiūrėdama, kaip kiemas darosi vis tamsesnis ir tamsesnis, Salmė prisiminė, kad dar nesugalvojo, kas jis bus. Tėvelis pamažu apžiūrinėjo daržą, ar kiškiai kopūstų nenugraužė. Mama laistė gėles, kurių Gajutė nespėjo nuskinti.

— Turėsiu kuo nors tapti, kai užaugsiu, — galvojo Salmė. — Visi ką nors dirba. . .

Salmė nubėgo prie knygų lentynos ir išsitraukė žodyną. Pirštu įbedė į žodį “archeologas”.

“Senovės kultūros liekanų tyrinėtojas,” perskaitė Salmė.

— Aš būsiu archeologė! — apsidžiaugė ji. — Liekanas tyrinėsiu, ot!

Salmė nubėgo pas mamą liekanų prašyti, kad rytoj galėtų tyrinėjimus pradėti. Bet mama jau ragino vaikus į lovą.

Juokų Maišelis

Mokytojas rodo mokiniams paveikslą ir klausia:

— Vaikai, kas čia?

— Katinas!

— Ne, tai ne katinas, o tik katino paveikslas, — aiškina mokytojas.

Tada mokytojas rodo katiną ėdantį pelę ir klausia:

— O kas čia?

— Katino paveikslas ėda pelės paveikslą!

===

Mokytojas bara Jonuką:

— Šiandien penktą kartą šią savaitę tave nubaudžiau. Ką tu į tai pasakysi?

— Džiaugiuos, kad šiandien penktadienis!

===

Tėtė klausia sūnaus:

— Kas didžiausias tinginys jūsų klasėje?

— Nežinau, tėtė. . .

— Pagalvok. Kai visi dirba, rašo, skaičiuoja, kas sėdi ir dairosi aplinkui?

— Mokytojas, tėveli.

===

Mokytoja klausia vaikų:

— Koks skirtumas tarp žaibo ir elektros?

— Už žaibą nereikia mokėti, — atsako vienas mokiny.

===

Per tikybos pamoką seselė klausia:

— Dariuk, ar norėtum dabar eiti į dangų?

— Norėčiau, bet mama liepė po pamokų eiti tiesiai namo.

===

Mokytojas klausia Pranuko:

— Pasakyk man, kas yra žmogėdra.

— Nežinau, ponas mokytojau.

— Jeigu tu suvalgytum savo tėtį ir mamą, kas tada būtum?

— Našlaitis.

PARŠIUKAS

Iš nederlandų kalbos vertė Z. Tenisonaitė.

— Tėti, — klausia Nida, — kodėl paršiukai bėginėja nuogi?

— Nes jie neturi plaukų, — skubėjo atsakyti jos broliukas Vidas.

— Žiūrėkit, — sako tėtis, — paršiukas turi plaukų. Štai čia vienas, ten kitas. Čia dar keli. . .

— Čia ne tikri plaukai, tėti. . .

— Tai kodėl paršiukai nuogi? — vėl klausia Nida.

— Ir kodėl vaikšto lyg ant kojų pirštų galiukų? —
susidomėjo ir Vidas.

— Ir kodėl snukutis toks ilgas?

— Ir kodėl akutės tokios primerktos, kaip verkiančio
kūdikelio?

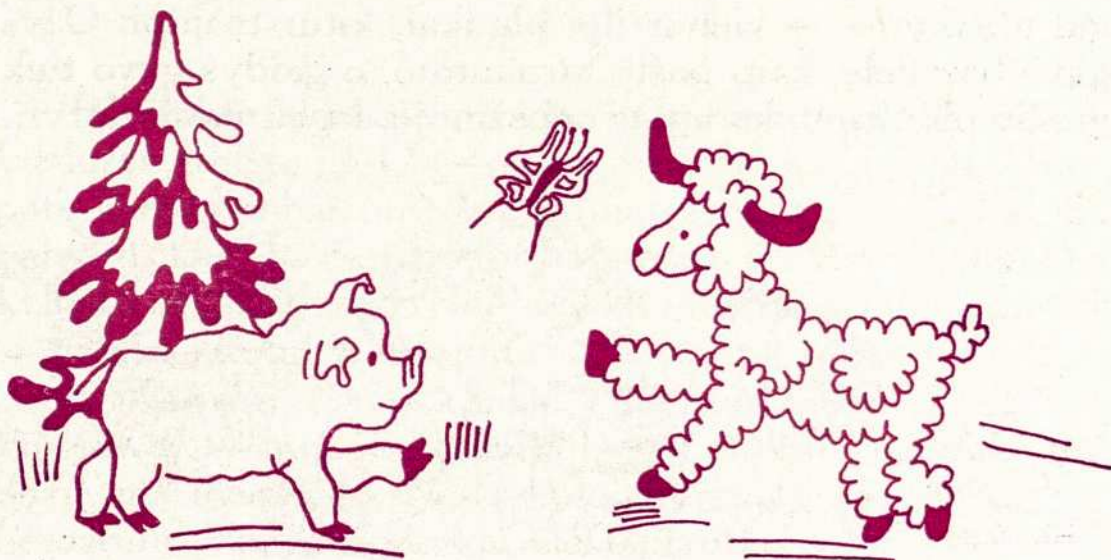
— Ir kodėl uodegytė suraityta?

Klausimų apsemtas, tėtis galvoja. Tada jis atsisėda,
atsilošia ir ima pasakoti.

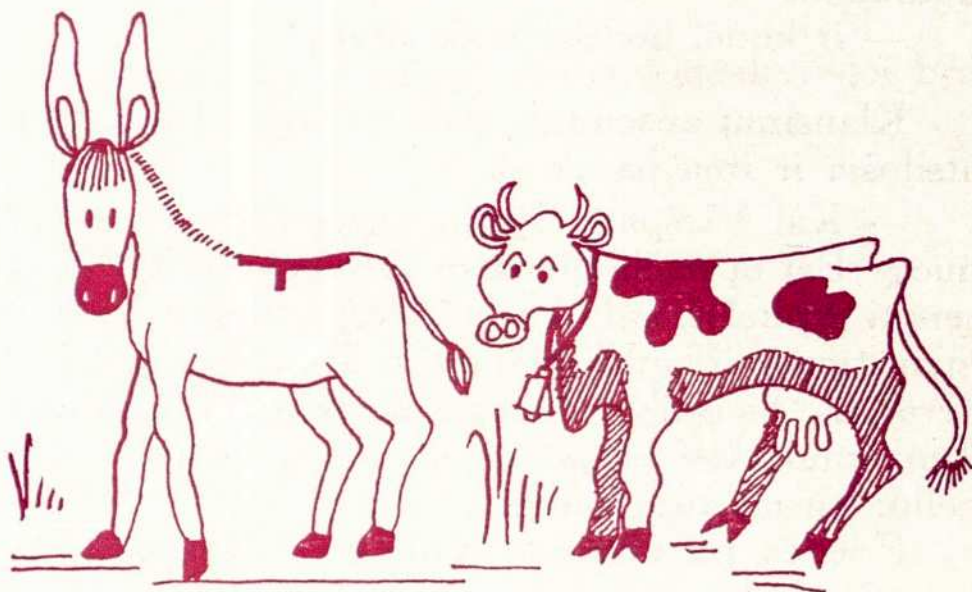
— Kai Viešpats Dievas sutvėrė gyvulius, visi buvo
nuogi. Bet tą pačią dieną su angelų pagalba Jis ėmė juos
rengti ir puošti, kaip kuriam geriau tinka. Kiekvienas ra-
miai stovėjo ir laukė savo eilės. Tik vienas paršiukas buvo
neramus. Jis išalko. Pabėgęs iš rikiuotės, nukūrė į mišką.
Ten, šniukštinėdamas žeme, rado minkštų, sultingų šak-
nelių, kurias tuoj suėdė.

Priėdęs, paršiukas atsigulė ant nugaros ir iškėlė savo
keturias kojytes į viršų. Kai atsibudo, saulė jau buvo
nusileidusi. Tik tada jis atsiminė, kad dar nebuvo ap-
rengtas.

Paršiukas nuskubėjo ten, kur darbavosi Viešpats
Dievas su angelais. Pakeliui sutiko išpuoštus gyvulius.
Kaip gražiai jie atrodė!

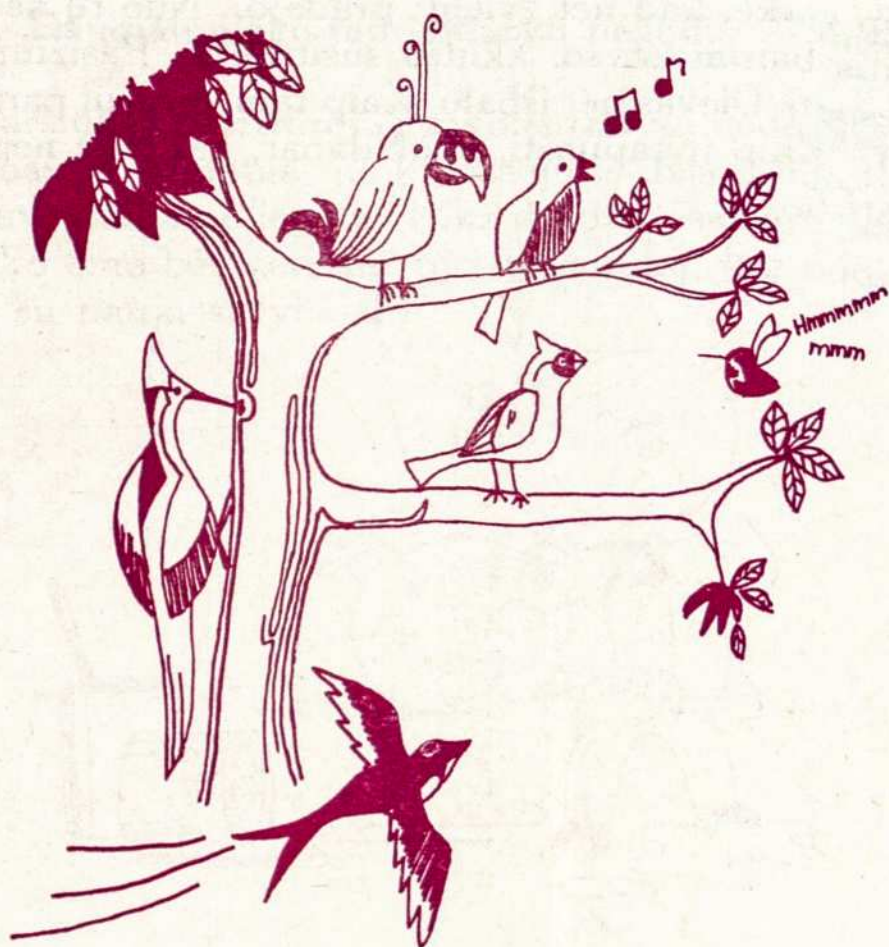
Avinukas turėjo baltus marškinėlius iš garbanotų vilnų. Asilas gavo pilką apsiaustą su rudu kryžium ant nugaros, nes jis neš Jėzų į Jeruzalę. Liūtas gavo karčius, kaip palmės medžio lapai, o karvė — baltas ir rudas dėmes.

Tigras buvo kantriai nuteptas juostomis iš abiejų šonų — visai vienodai iš kairės ir iš dešinės. Net ir varlė, kuri vis negalėjo apsispręsti, ar ji gyvens vandeny ar virš vandens, gavo ypatingą kostiumą. Jis buvo išmargintas įvairiais raštais ir nepraleido vandens. Šuo gavo kailį pagal užsakymą — vienur ilgi plaukai, kitur trumpi. Ožys gavo barzdele, kaip pašto tarnautojo, o gaidys gavo tiek gražių plunksnų, kad pats nebežinojo, ką su jomis daryti.

Pačias gražiausias suklostė ant nugaros. O paukščiai, tokie gražūs, tokie įvairūs, kad net sapne tokio grožio neregėtum!

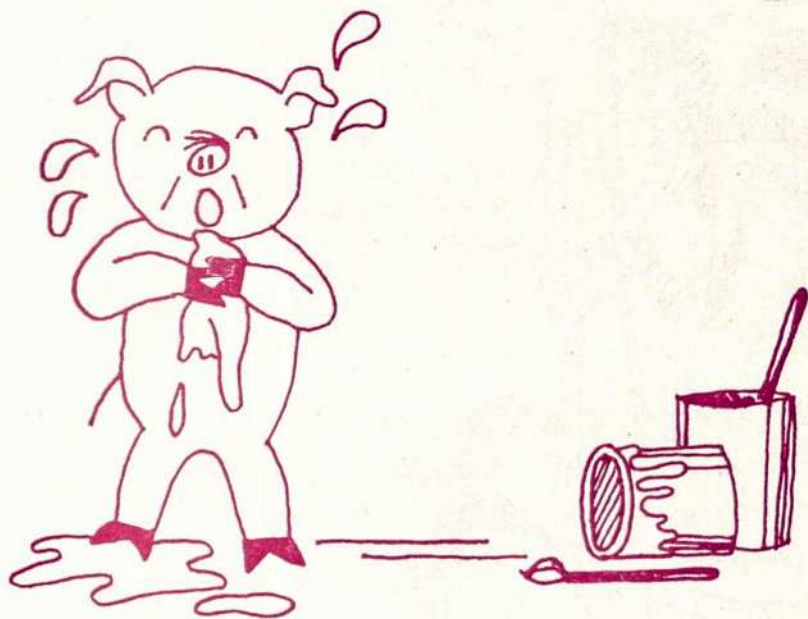

Paršiukas skubėjo, nes ir jis norėjo būti išpuoštas. Uždusęs atbėgo į aikštę — bet ji buvo visai tuščia. Viešpats Dievas labai nustebo, pamatęs nuogą paršiuką. Jis galvojo, kad Jo darbas jau baigtas ir ruošėsi su angelais keliauti atgal į dangų. Net nebeliko medžiagų iš ko puošti — viskas jau buvo išdalinta!

— Kas daryti? — klausė Viešpats Dievas angelų. — Pavėlavai, — tarė jis paršiukui. — Žiūrėk — nebeliko nei dažų, nei medžiagų. Net su padidintu stiklu nieko neberastum. Va, ir šepetukai visi išplauti. . .

— Paršiuk, paršiuk, kodėl nelaukei savo eilės? Kodėl išbėgai? — aimanavo angelai.

Išgirdęs tuos liūdnus žodžius, paršiukas apsiverkė. Jis taip verkė, kad net žviegti pradėjo. Nuo tų ašarų jo snukutis baisiai ištyso, akutės susitraukė. Pasižiūrėjęs į jį, Viešpats Dievas net išbalė. Kaip tam vargšui paršiukui padėti? Kaip jį papuošti, ypač dabar, kai toks negražus pasidarė?...

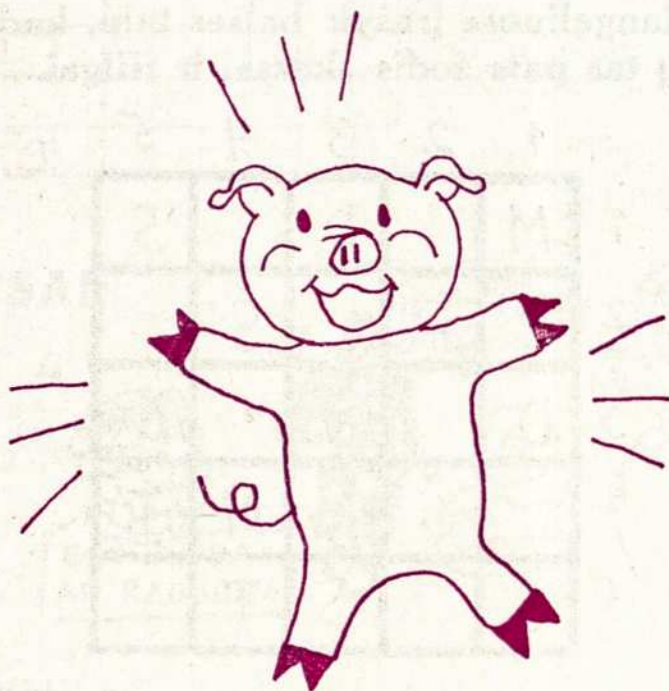
— Aš nuogas! — žviegė paršiukas. — Aš vienas vienintelis be jokio kailio, be plaukų! Bent ką nors man uždėkit ir būsiu patenkintas.

Paėmė Viešpats Dievas nuplautą teptuką, nukirpo šerius ir pabarstė paršiukui ant nugaros. Kur krito, kur nekrito. Bent jau ne nuogas! O ką daugiau Viešpats galėjo daryti, kai viskas buvo kitiems gyvuliams išdalinta. Jis pažiūrėjo į paršiuko liūdnai ištysusią uodegytę. Ir šovė Jam į galvą gera mintis.

— Eikš čia, — tarė Viešpats paršiukui. Ir, paėmęs plaukų frizavimo įrankį, kuriuo buvo suraitęs avinėliams vilnas, pašildė ant pirmos pasitaikiusios žvaigždės ir susuko paršiukui uodegytę.

— Daugiau nieko tau padaryti negaliu, — tarė Viešpats.

Paršiukas pasižiūrėjo į savo suraitytą uodegytę ir buvo labai patenkintas. Jis kriuksėjo iš džiaugsmo, vis gyrėsi savo dailia uodegyte. Toks išdidus pasidarė, kad nuo to laiko ėmė bėginėti ant pirštų galiukų, lyg puošni poniutė su nauja skrybėlaite.

BIRŽELIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. Skersai: 2. agurkas, 4. svogūnas, 5. morka, 6. pupa, 7. arbūzas, 9. žirnis, 14. ridikėlis, 15. pomidoras, 16. kukurūzas, 17. salota. Žemyn: 1. burokas, 3. kopūstas, 4. salieras, 8. bulvė, 10. ridikas, 11. špinatas, 12. pipiras, 13. moliūgas, 14. ropė.

III. 1. lašo, tašo; 2. naras, maras, caras; 3. puodas, kuodas; 4. gina, mina, pina; 5. baudė, šaudė, maudė; 6. darė, narė, tarė, varė; 7. iš, oš; 8. šukos; 9. ežys; 10. dalia, galia, šalia, valia.

IV. 1. žemuogė, 2. lova, 3. žievė, 4. apinys, 5. žąsiukas.

paruošė Vida Augulytė-Bučmienė

I. KO TRUKSTA?

Tuščiuose langeliuose įrašyk balses taip, kad kiekvienoj eilutėj būtų tas pats žodis skersai ir išilgai.

	1	2	3	4	5
1	M		D		S
2		P		Š	
3	D		R		S
4		Š		M	T
5	S		S	T	

II. NAUJI ŽODŽIAI

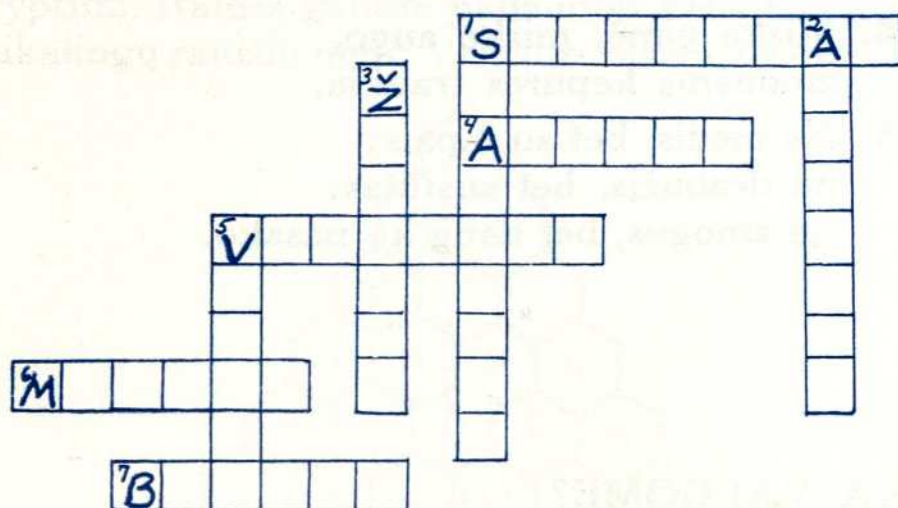
Žodžio pradžioje pridėk vieną raidę, kad išeitų naujas žodis, — pavyzdžiui: ausis — sausis.

1. aras —
2. uodas —
3. aidas —
4. opa —
5. arklas —

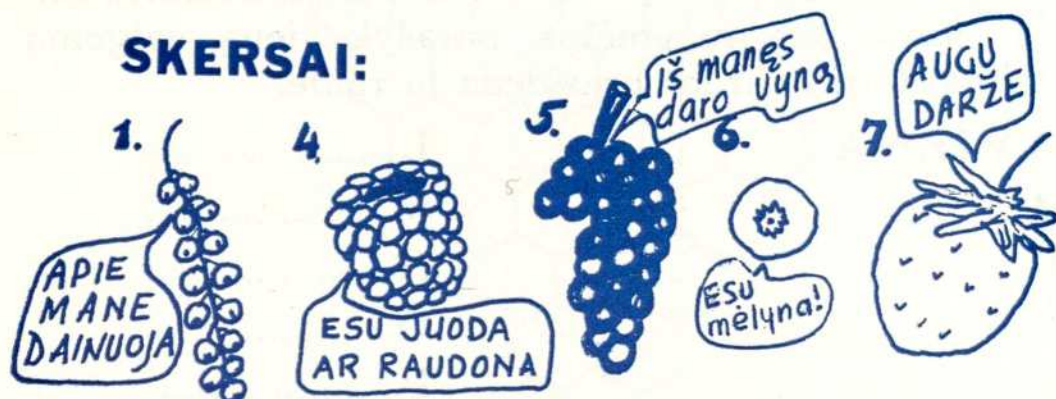
6. akys —
7. oras —
8. asa —
9. eina —
10. aukštas —

III. UOGŲ KRYŽIAŽODIS

Atspėk šių mėgstamų uogų vardus.

SKERSAI:

ŽEMYN:

IV. MIŠLĖS

1. Ant kojytės kepurytė.
2. Dvi sesutės per kalnelį nesueina.
3. Kas audžia be staklių?
4. Miške gimė, miške augo,
žmonėms kepures traukia.
5. Ne medis, bet su lapais;
ne drabužis, bet susiūtas;
ne žmogus, bet daug ką pasako.

V. KĄ VALGOME?

Valgome daug įvairių valgių. Kiekvienai abėcėlės raidei, kurios čia sužymėtos, parašyk vieną valgomą daiktą, kurio vardas prasideda ta raide.

A V I E N A

B

C

Č

D

E

Ė

F

G

I

J

K

L

M

N

O

P

R

S

Š

T

U

V

Z

Ž

VI. KORIO PASLAPTIS

Kory bitės laiko medų. Šiame kory paslėpti vardai gėlių, iš kurių nektaro bitės gamina medų. Atrask ir surašyk. Nuo vienos raidės galime eiti į kitą bet kuria kryptimi. Raidės galima panaudoti kelis kartus. Nereikalingų raidžių nėra. Viso turi rasti 10 gėlių vardų.

1. AGUONA

2.	7.
3.	8.
4.	9.
5.	10.
6.	11.

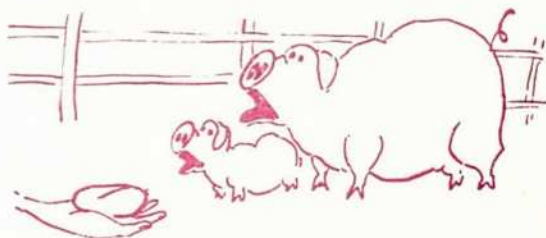
GERESNI LAIKAI KIAULĖMS

D.A. ir O.M.

Ką galvojame apie kiaules?

Kiaulės mėsa vadiname kiauliena. Iš kiaulių taip pat gauname kumpį, kotletus, lašinukus. Kas jų nemėgsta?!

Bet apie pačias kiaules žmonių nuomonė dažnai nėra gera. Sako, kad kiaulės yra nešvarios, tinginės, kvailos. Be to, kiaulės nėra gražios. Jos atrodo juokingai: turi trumpas kojas ir vaikšto lyg būtų su batais ant aukštų kulniukų.

Ivairios kiaulystės

Lietuvių kalba žmogų pavadinti "kiaule" arba "paršu" yra didelis įžeidimas. "Kiaulystė" tai negražus ar nemandagus elgesys.

Dar yra ir kitų lietuviškų išsireiškimų, kurie nurodo, ką nors netinkamo žmonių elgesyje. "Kiauliška tvarka": netvarkingas kambarys. "Kiauliška galva": užsispyręs žmogus. "Kiauliškas pasielgimas": žodžio neišlaikymas. "Ėda kaip kiaulė": valgo daug ir nemandagiai. "Jis turi kiaulės akis": visur lenda, neturi gėdos. Lietuviai sukūrė ir priežodį išreikšti netinkamą elgesį ar apsirengimą: "tin-ka kaip kiaulei balnas".

Nauji laikai

Šiais laikais žmonės kitaip apie kiaules galvoja. Televizijoje, filmose, piešiniuose kiaulytės rodomos linksmos ir patrauklios. Pažįstame Porky Pig, Miss Piggy ir E. B. White knygos didvyrį Wilbur. Žinome ir pasaką apie tris kiaulytes.

Kiaulytės piešiamos ant Naujų metų sveikinimo atviručių (laimės simbolis) ir ant marškinių, klijuojami lipinukai ant automobilių. Yra organizacija, kuri vadinasi "Trumpo snukio draugija". Kai kur ruošiamos metinės šventės, vadinamos Metinis kiaulių balius (Annual Swine Ball). Ar žinotai, kad kovo pirma diena yra Kiaulių diena (Pig day)?

Kiaulių draugai

Yra žmonių, kurie taip mėgsta kiaules, kad jas laiko kaip įnamius, vietoj šunų ar kačių.

Viena moteris savo dvi kiaulytes išmokė plaukti. Viena jų išgelbėjo devynerių metų skęstantį berniuką ir laimėjo didvyriškumo premiją.

Kitas asmuo — Dr. Raymond Sattler, savo 600 svarų kiaulę laiko geriausiu savo draugu. Su ja eina žuvauti, kartu žiūri televiziją, net drauge valgo prie vieno stalo.

Žinios apie kiaules

Kiaulė gali gyventi ligi penkiolikos metų. Ji, kaip ir žmogus, ēda viską. Tačiau kiaulės nemėgsta morkų ir grybų.

Kiaulė nėra kvaila. Ji yra viena iš gudriausių gyvulių. Kiaulė yra smalsi — nori viską sužinoti. Jei kiaulė jaučia, kad yra kas nors įdomaus ar skanaus po žeme, snukiu knisa, kol suranda.

Tiesa, kad kiaulė mėgsta purvą. Kiaulės oda yra jautri ir bijo saulės. Vasarą, kai karšta, kiaulė lenda į purvą atvėsti ir apsaugoti odą nuo deginančių spindulių. Tačiau kiaulė nesmirdi, nes ji neprakaituoja. Kiaulė mėgsta švariai gyventi, aplink save neteršia.

Mažos kiaulytės ar paršiukai prisiriša prie žmogaus kaip šuniukas ar katytė, jei kas juos prijaukina.

Kiaulės kūno sudėtis labai panaši į žmogaus. Kiaulės serga tomis pačiomis ligomis kaip žmogus. Mokslininkai tiria kiaules, kai nori ką sužinoti apie žmogaus kūno organus.

Insulinas, imamas iš kiaulių, palaiko diabetikams gyvybę. Kiaulių oda naudojama žmonėms, kurių oda smarkiai apdegusi. Kiaulių širdies vožtuvėliai, įdėti į žmogaus kūną, daug kam prailgino gyvenimą.

RUDUO IR MES...

Rašo Dariaus ir Girėno liuanistinės mokyklos mokiniai Čikagoje.

Nors rudeni yra daug malonumų, bet būna ir daug nemalonumų. Rudenį oras atšąla, imi čiaudėti nuo dulkių. Rudenį reikia lapus grėbti; dienos trumpesnės. Visą dieną reikia praleisti mokykloje, o vakare pamokas ruošti. Dažniausiai negali išeiti laukan, nes šalta ir vėjuota. Žinai, kad artinasi žiema...

Gintaras Woss

Man nepatinka rudeni sugrėbti lapus nuo žolės. Namuose mano darbas yra nupjauti žolę ir sudėti į krepšius. Bet mama ir tėtė daugiau dirba negu aš, todėl jiems padedu. Labai nemalonu, kad lauke darosi šalčiau. Reikia šilčiau apsirengti, o tas man nepatinka.

Julytė Narbutytė

Atėjo ruduo: pagelto medžių lapai, žiaurūs vėjai juos drasko. Vaizdas liūdnas. Gėlės nebeilgai žydės darželiuose...

Bet kai pagalvoji, ruduo nėra toks baisus, kaip mums atrodo. Jis sunaikina gamtos grožį, bet atneša nemažai gėrybių. Kai nuvažiuoji į mišką, randi daug visokių grybų. Sodai pilni vaisių. O kiek daržovių! Valgyk, kiek tik nori. Netinka pykti ant rudens, nes jis mus maitina ir neša daug visokių gėrybių žmonėms.

Aš labai mėgstu rudens gamtovaizdį. Lapai lyg auksiniai, jie krinta žemėn ir žmonės juos sugrėbia į krūvas. Vaikai mėgsta žaisti lapų krūvose. Žaidžiu ir aš kartu su jais.

Juozas Vilutis

VASAROS SVAJONĖ

Kad galėčiau aš praleisti
Nors vieną vasarą Lietuvoj,
Norėčiau pamatyti
Tą gražią mūsų šalį.
Aplankyčiau Palangos krantus,
Nardyčiau po Baltijos bangas
Ir statyčiau Gedimino pilį
Iš geltono smėlelio Lietuvos.
Mesčiau meškerę į Nemunėlį,
Stebėdamas žalius Lietuvos laukus,
Pagavęs lydeką ar ešerėlį,
Sekčiau raudoną saulę į vakarus.
Labiausiai norėčiau pamatyti
Mūsų mylimą tėvynę,
Su jos vaikais susipažinti,
Tai mano vasaros svajonė...

*Zigmas H. Woodward, 9 m.
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago, IL*

RUDUO

Krinta lapai nuo medelių, —
Prasidėjo jau ruduo,
Pučia vėjas, lietus lyja,
Baigės dienos tinginių...
Buvo šiltos, gražios dienos,
Švietė saulė, augo gėlės,
Žaidėm, maudėmės, miegojom,
Nieko veikti nereikėjo.
O dabar vėl reikia dirbti,
Skaityt, rašyt, daug galvoti,
Mokykloj negalim kalbėti,
O namie — televizijos žiūrėti.

*Lina Gaižutytė
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago, IL*

MES VARGŠELIAI

Vargšė Marytė, —
Per maža jos suknytė.

Vargšas Dariukas, —
Negeras traukinukas.

Ir Jonukas vargšas, —
Ružavas jo švarkas!

Vargšėlė Lina
Nevažiuos į kiną.

Vargšas Almutis, —
Per senas jo zuikutis.

Vargšiukas Vytukas, —
Sulūžo triratukas.

Ir Kristina vargšė, —
Per karšta jos košė.

Vargšė Baltijėlė, —
Neklauso josios lėlės!

*Baltija Udrytė, 10 m.
Jackson, Michigan*

*Lina Šlėnytė, 8 m.
Lemont, Illinois*

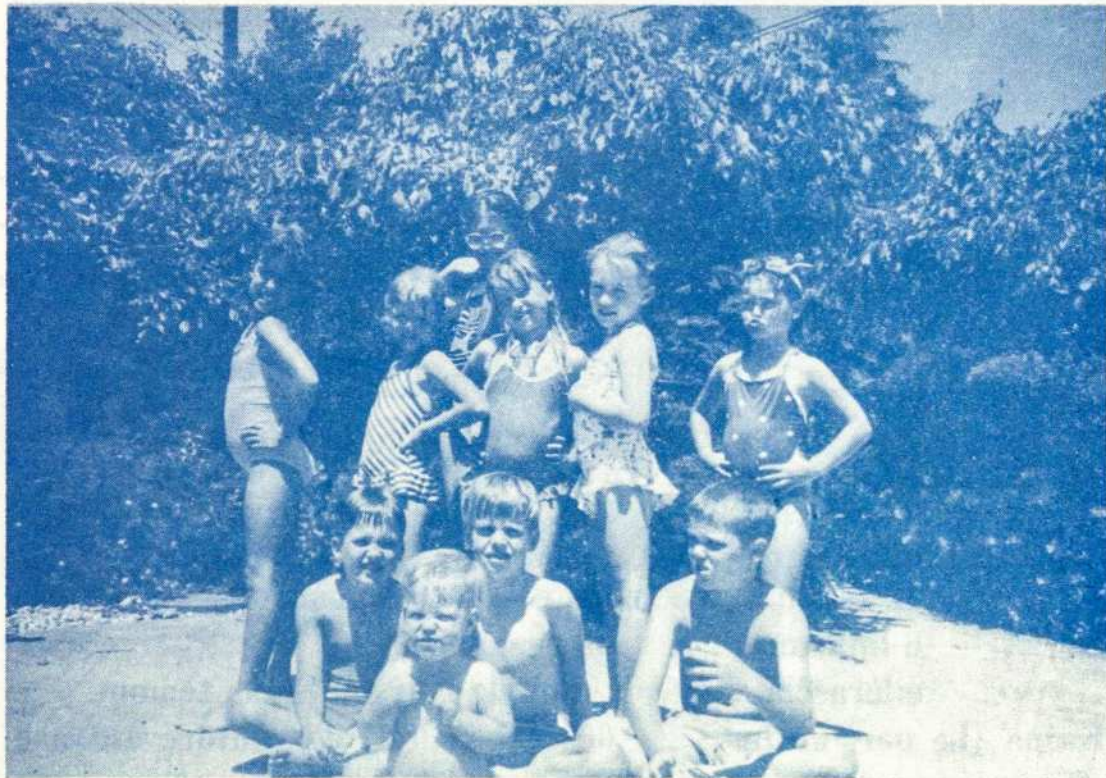
LIETUVA

Gražios pievos,
Daug beržų.
Šviečia saulė,
O kitoj pusėj —
Yra Lietuva!

Jonas Zikas, 7 m.

IR MES STOVYKLAVOM!

Kas sakė, kad keturių metų vaikas dar per jaunas stovyklauti?! Mes ne perjauni! Mes stovyklavom "pipiriukų" stovykloje, — kai kurie net antrą sykį. Mes maudėmės baseine, žaidėm, piešėm ir darėm daug įdomių užsiėmimų su savo lietuviukais draugais. Visi esame iš Detroito apylinkių.

1986 m. mažamečių lietuviukų dieninės stovyklėlės dalyviai: priekyje sėdi Linutė Bublytė, 1½ m., toliau sėdi Justin Zambo, Tomas Sventickas, Antal Zambo; trečioje eilėje stovi Mildutė Bublytė, Elena Sventickaitė, Nida Lapšytė, Aleksa Rukštelė ir Audra Lapšytė; už jų stovi vadovė — Liana Janušytė.

Šią stovyklėlę mažamečiams vaikams Detroito apylinkėje suruošė dvi prityrusios jaunimo auklėtojos: Birutė Bublienė, globojusi Detroito jaunučius ateitininkus, kelis metus pirmininkavusi Jaunųjų at-kų sąjungai ir suredagavusi priešmokyklinio amžiaus vaikams vadovėlį ir Vida Skiotytė-Zambo, vadovavusi meninėm programom jaunučių stovyklose Dainavoje bei eilę metų dirbusi Detroito "Žiiburio" lituanistinėje mokykloje.

NAUJA KNYGA

Šįmet išleista nauja, graži knyga, kurią JAV LB Švietimo taryba rekomenduoja išeivijos lituanistinėms mokykloms. Ją paruošė ilgametė mokytoja ir vedėja Vinco Kudirkos lit. mokykloje, Kanados sostinėje Otavoje:

ALĖ PAŠKEVIČIENĖ SAUJELĖ TRUPINĖLIŲ

Knyga didelio formato, gražiai ir gausiai iliustruota. Čia yra daug naudingos medžiagos mokytojams ir mokiniams:

12 trumpų vaizdelių įvairiom temom

6 linksmos, eiliuotos pasakėčios

eilėraščiai švenčių, mokyklos ir tautinėm temom.

Kaina (be persiuntimo): \$8.00. Užsisakyti pas autorę antrašu:

Alė Paškevičienė

659 Alesther St.

Ottawa, Ontario

Canada

K1K 1H8

